

ԼՔՈՒԱԾ ԳԻՒՂԻ ՄԸ ԱՌՁԵԻ

11

Կարօտիդ հովը նորէն, կը խրոռվէ զիս ուժգին,¹
Գիւղ, եղբ մոռնալ չեմ կրնար, յաւիտեանէ յաւիտեան.
Ալ առընջուած ենք իրար, ամենօրհնեալ իմ աշխարհ,
Մանկութեանըս, իղձերուս, կարօտներուս անո՛ւս մայր:

Աչքերուս հետ, կը մայի հոգիս եղբի գիւղ նորէն,
Ուղիներուն վաղեմի դարձած ընկերն եմ գինով,
Ու կ'արձակեմ խնդութիւնն ու սէրս ամէն կողմ ամէն,
Արձագանգի մ'ընտանի ինձ հանդիպիլն ըղձալով:

Բայց ո՞վ պատրաստ. ինծի հետ կը սրբովէ ոչ մէկ բան,
'Իամբաններու զայրացկոտ կ'անցնիմ փոխէն ես կարծես,
Գիւղ իմ աղուոր, հոգիս կը փրշանայ սուգդ ահա.
— Խօսէ, ինչո՞ւ ծիծաղկոտ չես երազիս դուն նըման:

Այս հողին վրայ էր երբեմն էի լացեր մօրս հետ,
Երբ արցունքով միմիայն կ'ըլլար ապրիլն կարելի,
Եկրի վրայ իմ ցեղիս այս միակ մասն է յաւէս,
Հայրս, սրտում այս համբով հասած է մինչ ալեւոյթ:

Օտար ամային այդ սակայն, ամայիներուն պէս բոլոր,
Առաւ կուրծքին իր ծիծաղ, հայրե՛ր, դէմքին ձեռ հանգոյն,
Արարչական բրտինքին տակ սրտերուն ձեռ աղուոր,
Հողն ալ գինով երբ պատեց իր գաղտնիքները բեղուն:

Տարիներ վերջ հին սուգով ահա նորէն կը լեցուիմ,
Առագաստի մ'հանգունակ, երեւ հովէն ցաւերէն,
Զի իմ դասարկ է հոգիս, փոթորկուած սրտմութեամբ,
Ուր կը լեցուին դիակներն սիրածներուն իմ ամէն:

Լըռած սրտին իմ գիւղին, կանգնած տուներն են խրոռվ,
Տուներն անուշ, դազաղներն են յուշերու մըսերիմ,
Որոնց մինչեւ, ալ ցաւէն յոգնած սրտի մը նըման,
Ես անարցունք կ'արտասուեմ համար կորած հին փառքին:

..

Կը բողբոջէ մինչ անդին,
Հողերուն տակ, անմուտազ,
Ընկերս ընդդէմ նոյն հողին:

Այնհար

Պ. ՅՈՒՆԱՊ